

[Gottschalck-Hansen.]

dagen lakker mod enden og de produktive år og dermed følgende indtjeningsmuligheder hører op, skulle kunne få en god og tryk livsaften i eget hus. Disse mennesker rammes allerhårdere, og derfor er denne lov efter min bedste overbevisning en asocial lov.

Når flertallet i betænkningen udtrykker bekymring for, at en ophævelse af grundstigningsskylden giver de nuværende ejere af ejendomme, ejendomme, hvor der i dag svares grundstigningsskyld, et større udbytte, mulighed for at opnå højere priser, end det ellers ville have været tilfældet, vil jeg tillade mig at tvivle herpå. En mand, der skal sælge, forlanger naturligvis den pris for sin ejendom, som han ønsker. Får han ikke denne pris, sælger han ikke. Så enkelt er det. At staten så i form af en afgiftspligtig grundværdistigning skyder en uopsigelig prioritet ind, der aldrig kan afdrages, men kun bliver større med årene, betyder selvsagt en ekstra behæftelse på ejendommen og større byrde for køberen. Selv om flertallets hypotese var rigtig og ejeren virkelig ville få en noget højere pris, hvad ville dette så gøre? Manden har jo i sin ejertid betalt den ekstra særskat, som grundstigningsskylden er udtryk for. Den direkte spekulationsgevinst vil under alle omstændigheder altid kunne beskattes i henhold til loven af 1922, så det kan under ingen omstændigheder være spekulation, man søger at komme til livs ved loven om afgiftspligtig grundværdistigning.

Når man nu ved, at den højtærede finansminister ikke alene er en dygtig mand, men også et redeligt og rettænkende menneske, smerter det mig, at ministeren skal have denne skønhedsplet på sit skjold, en skønhedsplet, som han uvægerlig får på grund af sin stædige holdning og ubøjelige vilje. Det er urimeligt at opretholde en erkendt uret, men det er faktisk det, man gør ved ministerens halvhedsløsning. Vi, som arbejder med disse ting, har igennem de sidste måneder modtaget utallige breve fra medborgere, der med tørre, konkrete tal har kunnet dokumentere, hvor uanstændig den gældende lov er, og vi har modtaget adskillige eksempler på, hvor himmelråbende uretfærdigt det bliver, såfremt mini-

sterens forslag gennemføres over for de handler, der har funderet sted i perioden 1958-62, dem, som ikke kommer ind under ministerens påtænkte fikseringsbestemmelse.

Jeg skal ikke trætte med mange eksempler, men vil dog gerne nævne et enkelt. Ude i Virum, ikke langt fra den højtærede ministers bopæl, bor der en husejer — jeg er villig til at opgive hans navn og adresse og ejendommens matrikelnummer. Han har erhvervet en ejendom den 1. juli 1962. Denne ejendom var den 1. september 1960 vurderet til 86.000 kr.; heraf var grundværdien 19.200 kr. og den afgiftspligtige grundstigning 9.300 kr. Dette beløb skulle altså forrentes med 4 pct. eller med 372 kr. om året. Ved købet den 1. juli 1962 gav den nuværende ejer 135.700 kr. for ejendommen plus den afgiftspligtige grundstigning på 9.300 kr., altså i alt 145.000 kr. Efter handelen skulle en omvurdering i henhold til gældende lov finde sted, og den nye vurdering pr. 30. december 1962 fastsatte den samlede ejendomsværdi til 122.000 kr., hvoraf grundværdien var 35.000 kr., medens den afgiftspligtige grundstigning blev 25.300 kr., der altså også skulle forrentes med 4 pct. årlig eller med et beløb af 1.012 kr. eller næsten 3 gange så meget som den grundstigningsskyld, der påhvilede ejendommen, da han erhvervede den. Jeg beder ministeren betænke, at det var i 1962, dette skete. Finder ministeren dette rimeligt? Der kunne nævnes utallige andre eksempler af samme karakter. Nu ved jeg meget vel, at ministeren har givet tilsagn om, at han vil medvirke til at afbøde de urimeligheder, der på grund af omvurdering i perioden 1960-62 har fundet sted, og det nævnte eksempel må formentlig være et oplagt tilfælde. Men rent bortset fra at denne revision vil afstedkomme et kolossalt efterregningsarbejde, da antallet af uhyrligheder er legio, ændrer det jo intet som helst ved den kendsgerning, at der på et fuldstændig vilkårligt og tilfældigt grundlag praktiseres en forskelsbehandling, som vi ikke kan være bekendt i dansk lovgivning.

Der er ikke under det i øvrigt meget interessante og saglige udvalgsarbejde, jeg har deltaget i, fremkommet et eneste argument, der motiverer en ændring i forslags-